

Posudek na diplomovou práci Bc. Ivo Fajmona:
Vývoj Strany svobodných občanů v letech 2009 – 2015

Předložená diplomová práce má politologický charakter, za cíl si autor klade „osvětlit smysl a východisko Strany svobodných občanů“ a očekává, že čtenář si po přečtení práce ujasní, jaké důsledky by vyplynuly ze zvolení Svobodných do zákonodárných sborů.

Struktura práce je logická, nejprve se zde charakterizuje ideové zaměření (spolu s uvedením klíčových pojmů charakterizujících politické směřování), dále potom geneze a vývoj Svobodných s přihlédnutím ke klíčovým událostem, které eskalovaly založení strany (podpis Lisabonské smlouvy ad.) Poslední část je věnována volebním výsledkům strany.

Práce má ve velké většině popisný a přehledový charakter, pracuje s ideovými programovými dokumenty, stanovami, statistickými daty o výsledcích voleb, které autor především přejímá a jen zčásti parafrázuje. To by jistě nebylo nic závadného, pokud by to bylo doprovázeno reflexí prezentovaných principů, otázkami, zamýšlením se nad politickou strategií, to vše podloženo argumenty. To, co zvidavějšího čtenáře na předloženém textu musí iritovat je „samozřejmost“ se kterou se zde deklarované politické principy předkládají, aniž je autor nějak komentuje a zasazuje do souvislostí. Cituji: „...úloha státu, která má být **pochopitelně** naprosto minimální,“, „Svobodní tak **přirozeně** kritizují zelenou politiku“, „Tam, kde je jasný soukromý vlastník, **se předpokládá** daleko nižší míra znečištění...“.

V práci postrádám ani ne tak přiznání autora k jisté politické sympatii, jako spíše analýzu skutečné pozice a významu řešení navrhovaných stranou Svobodných v některé z uvedených oblastí ekonomika, zahraniční politika, justice apod. Mám na mysli jejich domyšlení, co by znamenalo přijetí tohoto principu pro společnost. Aby autor dostal cíle, který si na počátku vytýčil. Pokud se strana Svobodných nepohybuje ve vzduchoprázdnu, ale chce přispět svou alternativou k řešení politických problémů, musí od toho, co se předpokládá, nebo je tzv. přirozeným vyústěním jejich principiálního ideového postoje přejít k reálným politickým postojům. A v celé práci se jen jednou jedinkrát dočteme, že deklarované principy (jde o přímou demokracii v kombinaci s demokracií zastupitelskou a používání nástroje referenda) a pragmatické postoje jsou v neladu.

Po jazykové stránce je text akceptovatelný, i když autorovi uniklo pár stylistických a gramatických chyb: str. 44-45: „Suverenita si stěžovala na nepozvání k debatám do české televize...“, „některé průzkumy veřejného mínění přisuzovali Svobodným...“, najdeme nadbytečná písmena v koncovkách nebo naopak chybějící písmena atd.

Problém představuje rozsah práce, vlastního textu je pouze 54 stran (oproti požadovaným 65), Formálně by bylo možno také namítnout, že Závěr není skutečným závěrem, ale bilancí již řečeného a opakováním struktury práce, tak jak je naznačena v Úvodu. Postrádám především ujasnění odpovědi na otázku, co by bylo možno očekávat od skutečnosti, kdyby se Svobodní dostali prostřednictvím voleb do zákonodárných sborů. Celou práci prostupuje signál, že Svobodní se sami prohlašují za jedinou skutečnou pravici. Přínosem by pravděpodobně bylo, kdyby autor promyslel blízkost a vzdálenost ke stranám, které také deklarují pravicové směřování, kdyby promýšlel například faktor koaličního potenciálu takto vyhraněných Svobodných nebo další „politologická témata“.

Námět k rozpravě:

Promyslete, co by pro společnost (nikoli pro stát) znamenalo důsledné přijetí liberálního principu pro oblast vzdělávání, zdravotnictví nebo pro kulturu?

Práci s uvedenými výhradami doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 31. 7. 2016

doc. PhDr. Naděžda Pelcová, CSc.